

4 dopisy	příběh
6 zaostřeno	48 Protektorát jako hra? Už nikdy!
8 diář	
rozhovor	osud
10 Marek Taclík & Vojta Kotek: NA HERCE MUSÍ BÝT MAXIMÁLNÍ PŘÍSNOST	54 Edward Kelley HOCHŠTAPLER, KTERÝ ROZMLOUVAL S ANDĚLY
	seriál
téma	58 Toulky českou minulostí
18 Uprchlíci snadno a rychle	menu
	60 ZMRZLINA S DOBROU NÁLADOU
reportáž	
24 Zell am See SLUNCE, KOLA, NEOPREN	technologie
rozhovor	62 Hlídače pohybu
30 Yukiko Šrejmová Kinjo: MAŘENKA Z DŽUNGLE	64 kuriozity
fenomén	66 křížovka
34 Bosé Česko	tv program
kultura	67 Sedm tipů INSTINKTU
40 Film: PAPIROVÁ MĚSTA MÍSTY ŠUSTÍ PAPIREM	čtení na pokračování
42 Hudba: LEGÁLNÍ DROGY	82 Potrhlá ze Sandownu I ŠEDÉ MYŠI ZASLOUŽÍ POZORNOST
43 Hudba: HEART OF GLASS	
44 Rozhovor: MATĚJ RUPPERT	
46 Kniha: NELÍTOSTNÁ ŠARÁDA	
47 TV: PŘÍLIŠ TEMNÝ PŘÍPAD	

Lidi jako my

Jen málokterý národ, když vyneschám Švýcary, se na starém kontinentě má tak pěkně jako my. Jasně, máme Zemana a jeho mluvčího Ovčáčka, a kromě počasí nás aktuálně trápí ne-u-vě-ři-tel-ných patnáct stovek uprchlíků, které mezi sebe v průběhu tří let budeme kvůli mezinárodním dohodám muset přijmout. Když už nedokážeme domyslet, ač počtáři jsme jinak skvostní, že jeden takový uprchlík připadá na 6666 Čechů (to číslo jistě není náhoda), mohli bychom alespoň na vteřinu připustit, že ti lidé na lodích jsou v nouzi. A vzpomenout si, že jsme přece křesťanská společnost, která bere v potaz bližního svého.

Nevím jak vy, ale osobně spíš neznám 6666 Čechů. Zato znám skvělou kuchařku, která za rohem od mého domu vaří báječné pho. Vietnamku. Znáám pracovitěho a milého obchodníka, který má otevřeno sedm dní v týdnu šestnáct hodin denně. Vietnamce. Taky mám báječnou paní uklízečku, bez níž bych rozhodně zemřela na astmatický záchvat mezi chuchvalci prachu, i stejně báječného chlapíka, který opraví úplně všechno. Oba jsou z Ukrajiny. Můj oční lékař je Íránec, květinářka v naší ulici Polka, chlapík, co vaří nejlepší kafe na trzích na Jiřáku, Francouz. Kuchaři pražských restaurací jsou stejné národnosti skoro povinně, tedy pokud nejsou z Itálie nebo Indie.

Ať už do naší božské země přibyli z jakýchkoli důvodů, bez nich by v mém každodenním životě chybělo něco radosti. Ti, co sem utíkají teď, jsou často na pokraji smrti, doma zase mnohdy v ohrožení života. Pokud je teď tupě nevyčleníme z naší společnosti, nekoncentrujeme je do nějakých táborů (slyšíte to?), ale naopak je přijmeme mezi sebe, mohou náš život udělat hezčí. Zábavnější. Bohatší.

Anebo ne, taky můžeme skončit u toho, že lodě se budou potápět, i když podle poslední verze snad už bez „nákladu“. Nebezpeční nejsou přistěhovalci, rozhodně ne v počtu, v němž k nám míří. Nebezpečná je naše omezenost a předsudky.

Přečtěte si text Kateřiny Pokorné, která našla ženy, jež ze své vlasti musely utéct. A do každého z jejich osudů dosaďte místo oněch hrdinek sebe sama. Představte si, že to vy jste půl roku na útěku, patří vám jen igelitka a v ní máte celý svůj život. A že jste třeba utíkali jen kvůli tomu, že by vás „tam u vás doma“ zabili. A vzpomeňte i těch, kteří nedávno utíkali z Československé socialistické republiky.

A až se nám uleví, že se nás to netýká, že se v Česku dnešních dní fakt máme, můžeme si společně zanadávat na to, jaké že to je v létě horko.

Přeju vám klidný týden.

Michala Komrsková

Michala Komrsková
EDITORKA